

Иван Хемницер

Воля и неволя

Вълкът, нехапнал нищо дни наред,
бе мършав, слаб и блед.
Ах, този скитник клет
бе станал кокали и кожа вече.
И именно на този вълк се случи
да срещне куче.
Видя той отдалече,
че кучето е с шия тлъста,
а козината му е гладка, гъста.
Пристъпва поривисто.
Изобщо – куче породисто.
Щастлив би бил вълкът да го пребори
и вълчия си глад да утоли,
но очевидно е, нали,
че трудно би могъл това да стори.
И почна да му се умилква, да го хвали,
да го изкарва, че едва ли
не е най-хубавият пес до днешен ден.
„Какво ти струва да си също тъй блажен? –
му рече кучето. – Защо не се решиш
в града да дойдеш с мен?
Щом заживееш там, така ще се преобразиш,
че сам не би могъл да се познаеш.
Какъв е този твой живот? Да скиташ в планини
и да гладуваш цели дни;
Какво е подаяние не знаеш
и завоюваш всичко с бой.
Кому това е нужно, боже мой!
Кому такъв живот се нрави!
Направо казано, живот ли е това?
Гладувате – гладът ви прави
по-слаби
от баби.
А друг е нашият живот: едва
изяждаме това, което всеки ден ни дават.
След като дойдат гости,
вред кости, кости...
От яденето толкова огризки ни остават,
че има даже и за смет.

А ласките на господаря нямат чет...“
Вълкът се разтопи, щом чу за угощения.
И просълзи се най-подир
при мисълта за бъдещия пир.
„В замяна на това какви са моите задължения?“ –
попита той. „Върви си всичко тук на самотек.
Трудът е много лек.
Не трябва да допускаш в двора чужд човек,
стопанина ще трябва да ласкаеш
и хората домашни да не лаеш...“
Вълкът готов бе не да тръгне, а да полети.
От всички планини се отврати.
Усети се щастлив почти,
макар и да не го показва.
Но изведнъж той забеляза,
че липсва козина на кучешкия врат.
„Защо е гола твоята шия, брат?“
„Хм, гола шия –
дреболия!“
„Все пак кажи!“ – „Ех, вълча ти глава
какво разбира!
Оголена е от това,
че мен понякога ме връзват на синджира.“
„Синджир?! – изви вълкът в протест. –
Отнемат, значи, твоята свободна воля?“
„Не ми е нужна!“ – каза лъскавият пес.
„Та как? Това е най-ужасната неволя!
По-дьяволите пировете, сития стомах!
Скъпя аз свободата повече от тях.
Завържат ли те, край на свободата!“
Вълкът изви и хукна към гората.

КРАЙ

© Димитър Стойчев, превод

Сканиране, разпознаване и редакция: Ивет Костова, 2007

Публикация:

100 шедеври на баснята

Подбор Банчо Банов

Предговор и бележки © Банчо Банов

Превод © КОЛЕКТИВ

Издателство „Народна култура“, София, 1983 г.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3978>]